

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

San Giovanni Rotondo kolostorában (1929-1950)

Egyre nagyobb számban érkeznek a levelek az atyához, ő pedig mindenkinek válaszol. Sok levél számol be kegyelmi adományról, néhány még csodát is említ. Mindig kérünk orvosi dokumentumokat is, de azok eddig még nem érkeztek meg. Egy embernek, aki Pio atya közbenjárását kérte ügyes-bajos dolgában és Isten kegyelméhez fohászkodott, az atya ezt a választ írta: „Én csupán imádkozhatok, és imádkozni is fogok, a kegyelem azonban mindig Istentől származik.” A kérelmező erre naivan megkérdezte tőle: „Hát, milyen szent vagy te?” Pio atya csak mosolygott és megismételte: „Én csupán imádkozhatok, imádkozz te is!” Az atya alázatossága és egyszerűsége mindenkit csodálattal tölt el.

1947. április 17. - (...) Március 16-án Pio atya elhagyta a kolostort, hogy otthonában meggyóntassa provinciális atyánk nővérét, Assunta di Tomaso asszonyt, aki nagybeteg. A provinciális atya ezekben a napokban nem tartózkodott Foggiában, Rómában mondott prédikációt. Megkérdeztem hát Pio atyát: - „Mondd, Assunta veszélyben van?” A fivére, mint tudod, ma távol van.” Pio atya a tőle megszokott egyszerűséggel válaszolt kérdésemre: „Nincs veszélyben. De én ott voltam nála.”

Pio atyát egyre többen keresik fel, világi papok és szerzetesek, parlamenti képviselők, ügyvédek, minden rendű és rangú emberek. Egy nap Manfredonia érseke, monsignor Andrea Cesarano látogatott el hozzánk, és elmesélte, hogy amikor nemrégiben Rómában járt, a pápa ezt kérdezte tőle: „No és mit csinál Pio atya?” Ő pedig így felelt: „Szentatyám, elveszi a világ bűneit. De nem ám csak a kicsiket, hanem a nagyokat is!” Az érsek hozzátette még, hogy látogatást tett a Szent Hivatal tanácsnokainál is, akik előtt nem mulasztotta el megjegyezni: „Atyák, ha tudnátok, hogy mennyi bűnt hagytatok a világban, amikor Pio atyát három évre felfüggesztettétek a gyónás szentségének kiszolgáltatása alól!”

1947. május 22. - Pio atya mindennapi élete a megszokott mederben folyik, Istennel való csodálatos egységben oly módon, hogy lelke egy pillanatra sem szűnik meg Istenre figyelni, még akkor sem, amikor másokkal beszélget. A figyelmes szemlélő külsőleg is észreveheti rajta, hogy az atya folyamatosan az égi dolgok szemlélésében él. Egyre több ember zarándokol el ebben a hónapban kolostorunkba. Különösen külföldiek érkeznek nagy számban. Figyelemre méltó, mennyi férfi jön el és hallgatja meg ájtatos lélekkel és nagy figyelemmel Pio atya szentmiséjét. Majd pedig szentgyónást végeznek, és nagy áhitattal szentáldozáshoz is járulnak.

Levelezésünk is egyre kiterjedtebb. Sokan írnak olyanok, akik Pio atya imáinak hatására nyertek el valamely kegyet az Úristentől. Minden egyes levél Pio atya iránti nagy tisztelet hangján szól, már-már szentként fordulnak hozzá. Pio atya, mint mindig, most is napi egy alkalommal vesz magához táplálékot, mindig délben, és mindössze 10-15 grammot. Ennek ellenére reggeltől estig igen nagy buzgalommal végzi szent hivatását.

Pio atya folytatja önfeláldozó munkáját a lelkek javára, akik nap mint nap hozzá fordulnak, a gyónás szentségét kérik, vagy tanácsért fordulnak hozzá. Az atya állhatatosan, szinte csodás módon folytatja mindennapi munkáját. Minden nap egyre több és több levél érkezik hozzá. Sokan írnak olyanok, akik az atya imáinak hatására találtak meghallgatásra Istennél. Néhány nappal ezelőtt felkeresett egy riberaai illetőségű úr, akinek kislánya születésétől fogva vak volt, ám Pio atya imáinak közbenjárására visszakapta Istentől a szeme világát.

GEMMA DI GIORGI-ről van szó, aki ma is Szicíliában, Riberában, Agrigento közelében él, ugyanabban a faluban, ahol megszületett, 1939. december 25-én. Esetéről még a római Tempo című újság is beszámolt. Én arra kértem az említett riberaai urat, hozza el nekünk a gyógyulásról szóló orvosi igazolásokat, és hozzon tanúkat, akik eskü alatt is készve tanúsítani a csodás eseményt. Ugyanezt választottam Riberá plébánosának is, aki szintén megkeresett ezzel a hírrel. Várom a dokumentumok megérkezését. Pio atya élete a megszokott módon folyik, papi szolgálatban, imádságban és a regula tiszteletében.

1947. július 26. - (...) Július 2-án megjelent nálam egy úr, és így szólt: „Atyám, kérem, hallgasson meg engem türelemmel, bár attól tartok, a mondanivalóm kissé hosszadalmas lesz.” - Hallgatom” - válaszoltam. „Én újságíró vagyok.” - kezdte. „Elég! Nem hallgatom meg, sem hosszan, sem pedig röviden, nem tudok és nem is akarok újságírókat fogadni. Forduljon máshová, nekem nincs vesztegetni való időm.” - e szavakkal elkísértem őt a lépcsőig, megáldottam és elbocsátottam. Néhány nappal később, amikor éppen a kolostor kapujában álltam, ahová kihívtak, megjelent egy másik úr, aki szintén újságíróként mutatkozott be. Ő is ugyanarra a sorsra jutott, mint kollégája, már az ajtóban elküldtem őt. Miután eljuttattak hozzám egy újabb lapot, a svájci megjelenésű Szabad nép című újságot, amely szintén beszámolt az említett riberaai csodáról, meg akartam kérdezni az esetről Pio atyát is. Ő hosszasan válaszolt kérdésemre, ám sem nem tagadta, sem meg nem erősítette állításaimat. Ezt mondta: „Atyám, oly sok ember fordul hozzám és ajánlja magát imáimba. Én mindenkinek azt mondom: imádkozzunk, és az Úr majd megadja kegyelmét!”

1950. június 28. - Pio atya a szokásos odaadással végzi papi szolgálatát, ha lehet, még a korábbiaknál is többet dolgozik. Rengetegen fordulnak hozzá, zarándokolnak el kolostorunkba, hogy meggyónjanak vagy lelki tanácsot kérjenek tőle.

Pio atyához levélben is egyre többen és többen fordulnak.

Püspökök, parlamenti képviselők és más jeles személyiségek keresték fel az atyát. Mindenki igen elégedetten és lelkesen hagyta el a kolostort. Pio atya azonban mindig a tőle megszokott egyszerűségben és alázatosságban él, állandó lelki kapcsolatban Istennel; úgy tölti napjait, mintha ez a rengeteg különféle ember nem is őmiatta zarándokolna el hozzánk...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: OTTHON A SZENVEDŐKNEK

...Tenni kellett valamit a Gargano betegeiért és nem csak értük. Pio atya biztosította lelki gyermekeit, hogy ott a Kegyelme kis temploma mellett, hatalmas kórház fog emelkedni.

Mihelyt elterjedt Pio atya e döntésének híre, mindenfelől záporozni kezdtek az adományok: az özvegy alamizsnájához hasonlítható kis adományoktól a bőséges anyagi eszközökkel rendelkező gazdagok felajánlásáig. A lelkesedés olyan hatalmas volt, hogy egyesek azonnal félni kezdtek, csak hamar kialvó szalmaláng lesz az egész. Ámde állandó pénzforrás maradt, amely lehetővé tette ennek a lehetetlennek tűnő műnek a megvalósítását. Eszembe jut a templomtól jobbra elterülő köves terület, amelyen felkapaszkodtam, mint egy zerge, hogy a magasból a kilátást szemléljem. Igaz, szerettem felmenni a leggyorsabb részen, közel a templomhoz, ahol most Pio atya emlékműve áll, a széles lépcső, a magasban pedig a Via Crucis. De távolabbra tekintve a település irányába, felfoghatatlan volt, hogyan lehetett a sziklás lejtőt teljes egészében eltolni, hogy megteremtsék egy nagyszabású kórházi épületegyütteshez a helyet.

Pio atya ugyanis valóban nagyban akarta csinálni a dolgokat, olyan előrelátással, amely nem származhatott a szegény pietrelcinai fiútól. Nem látott soha hasonló létesítményt a földön; nagyon valószínű, hogy az Úr egy látomásban előre megmutatta neki.

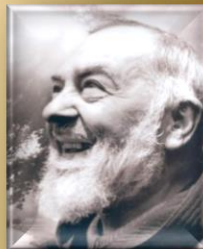
1946-ban létrehozta a vállalatot, amely a vállalkozást volt hivatott irányítani. Milyen nevet adjon neki, és milyen nevet adjon az új épületnek? Pio atya minden habozás nélkül eldöntötte: „*Casa Sollievo della Sofferenza - A Szenvedés Enyhítésének Háza.*” Nem akarta, hogy kórházról vagy klinikáról beszéljenek; a ház családias kifejezés, amely a családi tűzhelyre emlékeztet. Célja pedig: enyhülést nyújtani a szenvedőknek, közvetlen enyhülést adni elsősorban a lélek, aztán pedig a test számára. Valóban Isten és az emberi szeretet műve volt ez, mely az egész világról érkező adományoknak köszönhetően jöhetett létre.

Lévén Isten műve és a szeretet gyümölcse e ház, Pio atya azt akarta, hogy Istennek a betegek és mindazok iránti szeretetét közvetítse, akik ott ténykednek. Kiket részesítsenek előnyben, ha lehet olyan személyek esetében preferenciáról beszélni, akiknek mindegyike szenved? Pio atya e tekintetben is világos volt: „*Ez a ház mindenekelőtt a szegény sorsú betegeké.*” De azt akarta, hogy mindenkivel egyformán, testvéri szeretettel bánjanak. A beteg túl gyakran érzi magát a kórházakban inkább dolognak, számnak, mintsem személynek. Többé nem X. úr vagy Y. hölgy, hanem a 32-es számú ágy. Itt másként van; a betegnek itt testvérnek kell éreznie magát, akit testvérek ápolnak.

Volt időszak, amikor gyakran látogattam meg a Házat. Egy nap megjegyeztem a házfőnököknek, Clemente atyának: „*Jó itt lenni veletek.*” Egyszerűen válaszolt: „*Mit akarsz, Isten kegyelme van itt.*” Egy sebész barátom, aki otthagya városa kórházát, hogy itt, San Giovanniban telepedjen le, ezt mondta: „*Kényes helyzetben, amikor bizonytalan vagyok, hogy meg kell-e műtenem valakit vagy sem, megkérdezem Pio atyától, és ő mindig megmondja a helyes megoldást!...*”

(folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/12.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (31.)

A boldoggá avatás szertartása 1999. május 2-án, húsvét ötödik vasárnapjának liturgiájába illeszkedően zajlott le: „*Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet. Senki sem juthat el az Atyához, csak általam.*” Jézus elmegy, hogy az Atya házában helyet készítsen nekünk. Ott a tanítvány örökre együtt lehet mesterével, és részesülhet az örök boldogságban. A cél eléréséhez egyetlen út vezet: Krisztus, akihez a tanítványnak hasonlatossá kell válnia. A szentség pontosan ebben áll: már nem a keresztény ember az, aki él, hanem maga Krisztus él őbenne. Hatalmas és magasztos cél ez, amelyhez még egy nem kevésbé örömteli ígéret is társul: „*Aki bennem hisz, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz, mert az Atyához megyek.*” Hallgadjuk Krisztus szavait, és gondolataink az alázatos szívű kapucinus baráthoz szállnak. Milyen nyilvánvalóan teljesültek ezek a szavak Boldog Pietrelcinai Pio életében! „*Ne nyugtalanodjék a szívetek. Legyen hitek!*” (...) Mi más volt Szent Ferenc eme alázatos fiának az egész élete, ha nem folyamatos hitgyakorlás, s mi más éltette őt, ha nem az örök élet reménysége, amikor majd együtt lehet Krisztussal?

„*Elmegyek, hogy helyet készítek nektek (...), hogy ahol én vagyok, ott lehettek ti is.*” Mi más lehetett a célja annak a kemény, önmegtágadó életnek, melynek Pio atya zseni fiatal korától fogva alávetette magát, ha nem az Isteni Mesterhez való fokozatos hasonulás, hogy a tanítvány is eljuthasson oda, ahol mestere van?”

Majd a Szentatya felidézi a hívek előtt azt a hatalmas, mély és megrázó élményt, amelyet azok tapasztalhattak meg, akik Boldog Pio atya szentmiséjén részt vehettek: „*Aki elment San Giovanni Rotondóba, hogy részt vegyen az atya szentmiséjén, tanácsát kérje, vagy szentgyónást végezzen nála, maga is megláthatta az atyában a szenvedő és a feltámadt Krisztust. Pio atya arcáról a feltámadás fénye ragyogott ránk. Teste, amelyet a stigmák bélyegeztek meg, a halál és a feltámadás bensőséges kapcsolatát tette számunkra láthatóvá, amelyről a húsvét misztériuma szól!...*”

(folytatás következik)